

den röde

ARBEIDDEREN

Nr. 8

1975 3. Årg.

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Pris Kr. 2.--

Alternativet til borgerskapets valgsirkus: STREIKEKAMP MOT "KOMBINERT LÖNNSOPPGJÖR"!

Det er pakkelsesmodellen fra indeksoppgjøret 1973 som skal gjentas. Løsningen var i den grad en suksess for kapitalistene og et folbart tilbakeslag for arbeiderklassen at klassefienden nå foretrekker å lansere den under betegnelsen "kombinert lønnsoppgjør" for ikke å skape alt for uheldige assosiasjoner. Indeksoppgjøret 1973 representerte som alle vet en kulminasjon på en kraftig reallønnsnedgang, og det midt under en oppgangskonjunktur.

Den videre gang i indeksoppgjøret er nå klar. Det såkalte Kontaktutvalget - med representasjon fra regjeringen, LO, NAF, Norges Bondelag, Norges Bonde- og Småbrukarlag og Norges Fiskarlag - har allerede trådt sammen for å forberede pakkelsen. Forhandlingene om selve løsningen pågår i et nytt underutvalg under Kontaktutvalget. Underutvalgets forslag vil bli lagt fram for organisasjonene, dvs. for de toppene som selv sitter i Kontaktutvalget, og så bli behandlet i Kontaktutvalget like etter kommunevalget 15. september. Løsningen skal så inngå i statsbudsjettet i begynnelsen av oktober.

Forts. side 6

Forberedelsen fra LO's og statens side til høstens indeksoppgjør er nå avsluttet. Resultatet er - som vi forutså alle - rede på forsommeren - opplegg til en ny "pakkeløsning" fra LO, NAF og staten over hodet på arbeiderklassen.

Av innholdet:

Skjerpet klassekamp i Vest-Tyskland

Side 2

Arvid G. Hansens bok - "Fra Lassalle til Lenin"

Side 4

Hammerverkstreiken

Side 10

Valget 1975 - og kommunistene

Side 3

INDIA

India er igjen kommet i søkelyset, som så mange ganger før. Den borgerlige pressa har i de siste ukene skreket opp om fascisme og terror i India. "Et diktatur er i ferd med å bli innført", får vi høre. Vi leser at pressesensur, knebling av utenlandske korrespondenter og møte- og demonstrasjonsforbud hører til dagens orden. Alle protester mot Indira Gandhi og hennes kongressparti blir brutalt slått ned. Avisene slår fast at engang verdens folkerikeste demokrati er i ferd med å bli et fascistisk diktatur. Inntrykket en sitter igjen med etter å ha fulgt med i avisene, er at det hele har skjedd over natta ved at Indira Gandhi ville redde seg sjøl og sin familie ved å sette i verk de tiltak hun gjorde. En får høre at fru Gandhi er en personlig karrieremarker som vil kjempe til siste slutt for

Forts. side 7

Skjerpet klassekamp i Vest-Tyskland

Det politiske miljøet har hardnet i Vest-Tyskland den siste tida. Terroraksjonene til Rote Arme Fraktion (Baader-Meinhof-gruppa) har gitt det tyske borgerskapet et påskudd til å ruste opp statens voldsapparat og øke forfølgelsene av progressive. Arrestasjoner, ansettelsesforbud, stands- og demonstrasjonsforbud, beslagleggelser av progressivt materiale og overfall på arbeidere hører med til dagens politiske bilde.

De siste par åra har flere arbeidere falt som ofre for statens og fascistgruppers økende voldsbruk. Det siste offeret var den 25-årige Manfred Rohms som ble skutt ned og drept av politiet i sitt hjem den 16. mars.

Disse arbeidermordene er ikke "tilfeldige arbeidsulykker", men en direkte følge av fascismens fremmarsj og politiets opprustning og militarisering. Den utviklinga vi nå ser i Vest-Tyskland har særlig skutt fart under den kapitalistiske krisa. Borgerskapet styrker sitt voldsapparat for å undertrykke streiker og aksjoner fra en stadig mer militant arbeiderklasse.

Utviklingen mot de politiske forhold vi ser i Vest-Tyskland startet allerede kort etter krigen. I 1950 ble kommunister nektet arbeid i stat og skolevesen (loven gjelder fremdeles), utover i 50-åra kom en rekke lover retta mot kommunister og i 1956 ble kommunistpartiet forbudt. Det ble igjen tillatt i 1968 mot å stille seg på forfatningens grunn. Partiet var da fullstendig degenerert.

Mot slutten av 60-åra skjer det et oppsving i studentkampen. Kamp mot imperialismens undertrykkelse, kamp mot undervisningens reaksjonære innhold og kampen for de borgerlig-demokratiske rettighetene sto i brennpunktet.

Da studentkampene kuliminerte og livrt på universitetene gikk tilbake til det "normale", sluttet de som hadde oppnådd en høy politisk bevissthet seg til den nye marxist-leninistiske bevegelsen. Etter studentkampene skilte det seg også ut ei gruppe kjent som Rote Arme Fraktion (RAF) eller Baader-Meinhofgruppa. Da massebevegelsen blant studentene forsvant, mistet de troen på arbeidet blant massene. RAF satte da igang en væpnet kamp uten noen som helst massebasis. RAFs organisasjon ble etterhvert bygd opp

etter mønster av den syd-amerikanske by-gerilja.

RAFs mest kjente aksjoner er bombeangrepene på NATO-hovedkvarterne i Frankfurt og Heidelberg i 1972 hvor 4 USA-soldater ble drept. Men selv etter at kjernen ble arrestert har restene av RAF gjennomført flere aksjoner. Ved kidnappingen av borgermesterkandidaten Peter Lorenz oppnådde RAF at 5 fengslede medlemmer ble løslatt og fløyet til Syd-Yemen hvor de fikk asyl. De to siste aksjonene skjedde mot den vest-Tyske ambassade i Stockholm og det svenske handelskammer i Paris, som ble sprengt.

Kjernen i RAF, Baader, Meinhof, Ensellin og Raspe, har alle sittet fengslet i 3 år. Disse og andre har sittet innesperret i isolatceller, noe som langsomt bryter ned et menneskes psyke. Det var under en sultestreik mot disse forhold at Holger Meinz døde p.g.a.

"Friheten" og India

I "Friheten" nr.28-75 kommer R. Audunsson i en artikkel inn på situasjonen i India. Artikkelen viser en utrolig liten innsikt i indisk politikk, og løgnaktige påstander kommer fram. Interessant er det imidlertid at "Friheten" støtter CPI, det indiske revisjonistpartiet. Vi får høre at CPI støtter Gandhi og unntakstilstanden. "Reaksjonen er nå drevet tilbake", utbasunerer "Friheten". CPI's politikk går ut på å "drive Gandhis kongressparti til venstre". Sammen skal CPI og Gandhi gjøre "slutt på svartebørsspekulantene og de store godseierne makt", lyder det, utrolig nok.

Men, vet ikke herr Audunsson at det nettopp er i toppsjiktet av byråkratiet og blant Gandhis tilhengere man finner spekulantene?

Er ikke "Friheten" klar over at de varene som kommer til India, bl.a. i form av hjelp (også fra Norge) blir tatt hånd om og "fordelt" av byråkratiet? Sammen med alle smuglervarene som private fører inn i landet, havner mesteparten av disse varene på svartebørsen. Og dette skulle altså CPI hjelpe Gandhi med å bekjempe. En kan da fort slå seg sjøl i hodet. Selv i Gandhis klan/familie finner vi i dag store svartebørshandlere.

Herr Audunsson viser videre en utrolig uvitenhet om hva de politiske partiene i India står for. Det blir påstått at "maoistene i India, ved Indias kom parti (CPI-M), går i ledtog med reaksjonen".

manglende legehjelp.

i forbindelse med rettsaken mot de 4, har rettsvesenet forsøkt å hindre de tiltalte å selv velge sine forsvarere. Tre advokater har vært forsøkt utelukket p.g.a. sine RAF-sympatier. Men det har vært et krav fra progressive og borgerlig-demokratiske krefter at de tiltalte får oppfylt en så elementær demokratisk rett som den å selv kunne velge sine advokater.

RAF forsøker å omstyrte det Vest-Tyske samfunnet ved at et fåtall setter igang med væpnede aksjoner med det håp at massene følger etter. Men en kan ikke omstyrte et samfunn gjennom spredte terroraksjoner, men kun gjennom en masseaksjon fra arbeiderklassens side. For å oppnå dette kreves et møysommelig politisk arbeid i arbeiderklassen. Dette kan ikke erstattes av at ei gruppe frusterete og utålmodige inte-

Forts. side 9

Frihet for alle politiske fanger.

For det første er ikke CPI-M noe maoistisk eller marxist-leninistisk parti. Partiet tar riktignok avstand fra Sovjet, men et parti som ikke på noen måte støtter Kina, eller Kinas analyser, bl.a. av verdenssituasjonen, kan vel ikke betegnes som maoistisk?!

Partiet fører, i likhet med CPI, ut en reformistisk, trade-unionistisk, linje på arbeidsplassene. Bl.a. fikk jernbanearbeiderne under storstreiken i 1974 et dolkestøt i ryggen, da CPI og CPI-M i ledtog frenetisk forsøkte å begrense konflikten og få arbeiderne til å gjenoppta arbeidet. Nei, CPI-M er nok ikke noe "maoistisk" parti, men et parti som til en viss grad kan sammenliknes med SV hva politikken angår. (Organisasjonsformen er mer sentralistisk.)

For det andre har ikke CPI-M gått i ledtog med reaksjonen mot Gandhi. Partiets handlemåte bestemmes ut fra rent opportunistiske grunner. Noen ganger støtter de massebevegelser og høyreparter mot Gandhi, andre ganger samarbeider CPI-M med CPI og kongresspartiet til Gandhi. Legg merke til at CPI-M ikke er blitt forbudt.

Jeg vil ikke anklage R. Audunsson for løgn. Han kommer med påstander mot bedre vitende. Når en bygger all sin viten om India på det som står i det indiske revisjonistpartiets hovedorgan, New Age, kan man jo ikke vente noe annet.

Det fins andre informasjonskilder, bl.a. ukeavisa "Frontier", Audunsson!

Spettatora Rossa

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund
Postboks 2863-Kampen, Oslo 5
Postgiro: 206842

Trykk: Eget Kontor-offset.

Redaksjon:

Einar Berg
Jan Erik Ryen
Harald Berntsen
Line Dedichen
Egil Engeland
Kjell Hovden
Eyvind Viken

Ansvarlig: Eyvind Viken.

ABONNEMENTSPRIS:

den røde Arbeideren pr. år - kr.20.-
Røde Fane pr. år - kr.20.-
Pengene kan betales på postgiro 20 68 42
Merk talongen -A- for avisen og -RF- for
Røde Fane

STØTTEABONNEMENT:

den røde Arbeideren - kr. 30.- pr. år
Røde Fane kr. 30.- pr. år

Valget 1975 – og kommunistene

1975 – et nytt valgår med fagre løfter i strie strømmer fra partikontorer, presse, TV og radio. Kynisk spekuleres det i folks ønsketenkning, misnøye og i politisk uvitenhet. Å skape en brei interesse og oppslutning om valget er viktig for alle partier. Valgprosenten i Norge er fra ca. 70 til 90 %, massene er for engangs skyld betydningsfull og må følgelig mobiliseres.

De almene valg og den almene stemmerett er bestanddeler av det borgerlige demokratiet. Det borgerlige parlamentariske demokrati er en statsform, det vil si en del av det kapitalistiske samfunns politiske og juridiske overbygning som har til oppgave å tjene og utvikle den økonomiske basisen, d.v.s. de rådende produksjonsforhold. Det vil igjen si at det borgerlige parlamentariske demokrati forsvaret og utbygger utbyggingen av arbeiderklassen. Kort sagt er det en form for borgerlig diktatur og det er å skape illusjoner å hevde at sosialismen kan gjennomføres gjennom den borgerlige statens parlamentariske institusjoner. Hvordan skal så kommunister stille seg til slike institusjonsvalg? Ut fra den kommunistiske bevegelses historiske erfaringer ville det være direkte galt engang for alle å gi et svar på dette, slik for eks. NKP har gjort. Historien viser utallige eksempler på at kommunisters deltakelse i borgerlige parlamentariske forsamlinger har givet arbeiderklassen og fremmet den proletære revolusjonen, samtidig har vi eksempler på at boikott av valgene har vært den eneste riktige. Spørsmålet om valgdeltakelse må derfor stilles konkret i hvert enkelt tilfelle og avgjøres i tilknytning til den bestemte politiske situasjon.

En slik situasjon som skulle tilsi at kommunister slutter opp om kommunevalget 1975 har vi ikke. Det er riktig at valgkampen og posisjoner i en borgerlig parlamentarisk forsamling kan nyttes til å propandere og agitere for den proletariske revolusjon og til å oppnå midlertidige forbedringer for arbeiderklassen. Betingelsen er imidlertid at arbeiderklassen har en organisert fortrøpp i form av et kommunistisk parti. Og et slikt parti har vi ikke i dag. SV har, ved sin integrering i det faglige apparat kompromittert seg som borgerskapets forlengede arm, eksempelvis partiets holdning i Heismontørstreiken, og AKP har til fulle bevist sin småborgerlige klassekarakter ved bl.a. sin spontanistiske støtte til den reaksjonære streiken ved Bergen Mek. verksted og nå sist til den om mulig enda mer reaksjonære skattestreiken blant Hitrabøndene.

Kommunistisk Arbeiderforbund er en partibyggende organisasjon. Organisasjonen er imidlertid for liten til selv å stille til valg. Den har dessuten andre og viktigere oppgaver enn deltakelse i valget.

Det strategiske målet for arbeiderklassen og Kommunistisk Arbeiderforbund i dagens situasjon er å bygge arbeiderklassens kommunistiske parti. Et parti klart avgrenset fra andre klasser og lag og deres partier og organisasjoner. Nødvendigheten av denne avgrensningen gjør at vi heller ikke kan anbefale å stemme på de eventuelle progressive kandidater som kanskje finnes på de forskjellige SV og RV listene rundt om i landet. På grunn av vår manglende organisatoriske styrke ville slike anbefalinger bli oppfattet som konsesjoner til de småborgerlige klasseorganisasjoner. Kommunistisk Arbeiderforbunds oppgave i forbindelse med valgkampen blir å spre opplysninger om forbundets arbeid og politiske linje og å avsløre partienes illusjons- og tåkepolitikk.

Ut fra erkjennelsen av at vi er en liten organisasjon ville det være politisk galt å oppfordre de store masser til boikott av valget. I stedet henvender vi oss til de mest framskredne innen arbeiderklassen: Vend ryggen til det borgerlige valgsirkuset, konsentrer kreftene om kamp mot det "kombinerte" indeksoppgjøret, som ikke er annet enn en miniatyrgave av Skånlandsutvalgets innstilling. Vær med i bygginga av arbeiderklassens kommunistiske parti!

Portugal

Den isolasjonen kapteinbevegelsen er kommet inn i og den indre splittelsen og handlingslammelsen som har rammet den, gjør det klart at den anti-fascistiske borgerlig-demokratiske revolusjonens glade hvetebrodsdager er omme. Det blåser nå stadig økende reaksjonære vinde over landet, og Spinola er ennå ikke død. USA's og Sovjets interesse for den videre utvikling gir seg dessuten stadig mer høyrøstede og sabelraslende uttrykk. Det er derfor skjebnetunge tider Portugal går i møte.

Grunnen til at den borgerlig-demokratiske revolusjonen ikke har slått over i en kamp for den sosialistiske revolusjonen, trass i at de objektive forhold har ligget tilrette for det, er lett å se. Det Moskva-orienterte revisjonistpartiet, som har hatt hegemoniet over størstedelen av arbeiderklassen, har konsekvent unnlatt å mobilisere klassen på dens eget revolusjonære grunnlag, men har satset alle kort på å skaffe seg føringen innen den borgerlige staten gjennom kontroll over regjeringen og kapteinbevegelsen. Av denne grunn blir arbeiderklassen heller ikke mobilisert som revolusjonær kraft mot den småborgerlig-middelalderiske, svartkjortlet-katolske og gammelfascistiske kontor-brennerbevegelsen. Denne har især fyrt løs mot det arrogant-byråkratiske

revisjonistpartiet, men har selvfølgelig i sinne å bekjempe alle partier som opptrer i kommunismens navn, også de som er dette navnet verdig!

Den maktkampen som nå foregår innen de væpnede styrkene, mellom Cunhals revisjonistparti og dets sympatisører på den ene siden, og de tradisjonelt-borgerlige, pro-amerikanske og pro-EEC-kreftene, i hovedsak samlet rundt sosialdemokratene Antunes og Soares på den annen, er derfor ingen klassekamp mellom proletariat og borgerskap.

De revolusjonære kreftene – som fortsatt befinner seg som marginale elementer innen kapteinbevegelsen – kan ikke ha håp om å omforme den borgerlig-demokratiske revolusjonens organer til redskap for den sosialistiske revolusjonen. Grunnsannheten i den marxistiske teorien om den borgerlige staten – at den ikke kan overtas av proletariatet, men må knuses – bør etter erfaringene i Chile ikke mer glemmes. Portugals revolusjonære kommunister og den portugisiske arbeiderklasse må krysse Rubicon og innta den røde breidd uten illusjoner om å få bistand fra de borgelige og revisjonistiske Cæsarer.

Vi er tilbake i neste nr. med en mer utførlig dekning av utviklingen i Portugal.

Arvid Hansen.

Vi bringer her det andre utdraget av Arvid G Hansens historiske framstilling av den norske arbeiderbevegelsen fram til 1929, "Fra Lassalle til Lenin" (Oslo 1929) Utdraget denne gangen tar for seg DNAs utvikling fra dets stiftelse og til den nye "venstre-retnings oppkomst 1910 - 20.

Arvid G. Hansens bok - "Fra Lassalle til Lenin"

GRUNNLAGET FOR DNA'S STIFTELSE (2. DEL)

Den unge norske arbeiderbevegelse hadde sine ideologer, sine åndelige førere som arbeidet for å gi den mer og mindre spontant fremvoksende arbeiderbevegelse og klassekamp et åndelig innhold, en ideologi, et bevisst mål, et prinsipielt program. Og det var naturlig at bevegelsens ideologi og program antok former som motsvarte det utviklingstrinn som kapitalen den gang befant sig på, og som derfor allerede historisk sett, var foreldet og befant sig i oppløsningens tegn i de land, f. eks. Tyskland, hvor kapitalismen hadde nådd et høiere utviklingstrinn.

Arbeiderbevegelsens banebrytere i vårt land så dannelsen av et selvstendig arbeiderparti som veien til sosialismen. Karakteristisk for deres syn er det foredrag som Chr. H. Knudsen holdt kort tid før stiftelsen av Den socialdemokratiske forening i Kristiania, og som munnet ut i følgende løsen: "Socialismen er den eneste vei til opphjør av arbeiderstanden i sin helhet. Dette kan ikke nåes gjennom noget av de bestående politiske partier, der må dannes et selvstendig og uavhengig arbeiderparti, det er veien".

Bæreren av bevegelsens ideologi blev de socialdemokratiske foreninger. De regnet med makten som den avgjørende faktor i politikken. De så den nye partidannelse som et utslag av de proletariske klasseinteresser. Og de hevdet at "først efter et stort opplysning- verk og en sterk agitasjon vil den arbeidende stand over hele landet bli klar over sine interesser".

Hvorledes skulde socialismen virkelig gjøres? Gjennom produksjonsforeninger med statskreditt. Hvorledes skulde denne statskreditt opnås? Gjennom den almindelige stemmerett. Hvorledes skulde den almindelige stemmerett opnås? Gjennom dannelsen av arbeidernes eget politiske parti, gjennom dette partis agitasjon, demonstrasjoner, massepetisjoner, streiker, eventuelt en generalstreik ved århundreskiftet, hvis stemmerettskravet ennå til den tid var uopfylt. Som et ledd i dette politiske

system blev stemmerettskampen den politiske hovedoppgave for partiet.

Var denne ideologi marxistisk? Nei. Det var Lassallenismen omplantet på norsk grunn. På industriens daværende utviklingstrinn i Norge, da håndverk og småindustri dominerte og der gjennomgående ikke skulde særlig stor kapital til for å anskaffe de nødvendige produksjonsmidler og sette en bedrift igang, i tiden før storindustrien og det moderne bankvesen osv. er det fullt forståelig at arbeiderbevegelsen hengir sig til illusjoner om å beseire kapitalismen ved å utkonkurrere kapitalistene gjennom sine egne bedrifter, gjennom "produksjonsforetagender med statskreditt". Det er vel heller ikke tvilsomt at denne ideologi, som over Danmark var importert fra Lassalleanismens moderland, fant nærling i den bestående kooperative bevegelse i landet såvelsom i den arbeidsløshetskrisen som hersket i de år da den politiske arbeiderbevegelse i Norge fikk sin første ideologiske utformning.

Hvilke dagskrav opstillet Det forenede norske Arbeiderparti som plattform for sin agitasjon blandt massene, som middel til å vinne og organisere arbeiderne til kampen for socialismen, og for å lette deres materielle stilling innenfor borgersamfundets ramme? Kravene var: Almindelig stemmerett. Normal arbeidsdag. Ophevelse av al toll på nødvendighetsartikler og innførelse av direkte skatt efter stigende skala. Understøttelse av berettigede og anerkjente arbeidsnedleggelser". Partiet fungerte som nevnt også som faglig landsorganisasjon og ledet direkte en rekke faglige kamper. Innsamlinger til streikende og lockautede arbeidere, både i inn- og utland, foregikk ofte gjennom partiet og dets avdelinger, da fagbevegelsen foreløbig var ennå svakere utviklet og hadde et ennå langt mer mangelfullt apparat enn den politiske arbeiderbevegelse i landet.

Det forenede norske Arbeiderparti blev stiftet med 11 foreninger og fikk de første år efter stiftelsen ingen ny organisatorisk tilslutning. Partiet gjennomgikk i mange år en trengslstid uten nevneverdig tilslutning ved valgene, uten stimulerende resultater av noen art, og

forfølgelse, også gjennom politi og klassejustis. Gang på gang forelå spørsmålet om partiets oppløsning på landsmøtenes dagsorden.

Til tross for partiberetningen som i 1893 mener å burde peke på den "avgjørende innflytelse" partiet har i den almindelige politikk, og tiltross for noen opgang i medlemstallet er fremgangen ganske uvesentlig og det mangler meget på at den liberale arbeiderbevegelse ennå er "skrinlagt". Ved stortingsvalgene i 1892 fikk partiet bare 732 stemmer, og det må ha vært en mager trøst at "visse tingmenn" begynte å stille sig en smule mere villig i spørsmålet om den kommunale stemmerett. Landsmøtet 1893 holder fremdeles fast ved valgallianser med venstre under forutsetninger, tiltross for den "åpenbare likegyldighet" som stortinget hadde vist overfor arbeidernes saker.

Tanken om å forberede en generalstreik (til året 1900) for å tvinge stemmerettskravet gjennom er oppe, men forslaget vedtas først på det følgende landsmøte, juni 1894. I stemmerettsadressen av 17. mai 1894 truet partiet med å anvende makt hvis ikke stortinget vilde gi efter for kravet. Imidlertid hadde stortingets flertall i 1892-94 vedtatt en rekke arbeiderbeskyttelseslover som tross all sin ufullkommenhet virket som en bølgedemper på den sociale uro blandt arbeiderne. Også i unionspolitikken var venstres standpunkt foreløbig mer populært blandt det brede lag enn arbeiderpartiets. Hertil kom løftene om almindelig kommunal stemmerett som også bidro til påny å knytte arbeiderne til venstrepartiet. Arbeiderpartiet som i 1894 talte 87 foreninger med 11 500 medlemmer minket påfølgende år til 6000, og den almindelige demokratiske arbeider-samfundspolitikken med venstre i spissen vant for en tid atter overhånd.

Partiets landsmøte i 1894 vedtar en harmfylt protest mot stortinget i anledning av henleggelsen av 17. maiadressen. "Arbeiderne kan ikke lenger være i tvil om at de også i stemmerettssaken er henvist til å stole alene på sig selv". Partiet opfordrer derfor arbeiderne til ved de forestående stor-

tingsvalg i alle kretser å opptre fullt selvstendig og uten tilslutning til noen av de andre politiske partier. Mennene parole ble ikke fulgt. Valget ble et alvorlig nederlag for arbeiderpartiet.

I anledning av stortingsvalgene i 1897 søker partiet som nu påny teller henved 12000 medlemmer, å komme til en slags demokratisk forståelse med Telefylkets forening og Hedemarkens amtsarbeiderforening, likesom der på ny gjøres tilmærmelser overfor De forenede norske arbeidersamfund til fordel for felles oppstilling av arbeiderkandidater og gjensidig støtte av disse kandidaters valg. Resultatet av valgene ble et nytt sviende nederlag for arbeiderpartiet, som ikke mønstret mer enn 947 stemmer. Derimot gikk partiet sterkt frem i faglig innflytelse. Helt til 1899, da Arbeidernes faglige landsorganisasjon ble stiftet, fungerte partiet i virkeligheten som en faglig fellesorganisasjon. Partiet hadde fra første stund av tatt ledelsen også i de faglige kamper og såvel tradisjonens makt som partiets organisatoriske oppbygging bidro sitt til at denne ordning holt sig også etterat dannelsen av fagforbund og De samvirkende fagforeninger i Kristiania i grunnen hadde forrykket det hele. Allerede i 1893 var 42 fagforeninger og bare 8 politiske foreninger representert på landsmøte og der kommer stadig nye fagforeninger med i partiet. Fra 1893 av får partistyret mindre direkte befatning med lønnsbevegelser i Kristiania. Når det gjelder andre faglige spørsmål griper partiet inn. Av partiberetningen av 1896 - 97 fremgår f.eks. at partistyret i anledning av masseoppsigelsene ved Hjula veveri har sendt fabrikkens direksjon et forslag om arbeidstidens innskrenkning og de avskjedigedes gjeninntagelse. I samme beretningsperiode sendte styret en forestilling til arbeidsdepartementet angående masseavskjedigelsene ved Ankerske marmorbrudd i Nordland, hvorved der blev skaffet de avskjedigede adgang til arbeide ved de offentlige veianlegg. Karakteristisk for 90-årenes organisasjonsforhold er det også at styret sendte en spesiell korrespondent til Gravhalsen for å undersøke arbeidsforholdene og at det foranstaltet en innsamling til den store havnestreik i Hamburg. Partiets landsmøter har i 90-årene fullt så meget karakteren av fagkongresser. Landsmøtet 1893 behandler f.eks. læregutspørsmålet, det utaler sig om "den nu i forskjellige arbeidsfag forekommende oversvømmelse av fremmes arbeidskraft" og pålegger hovedstyret (centralstyret) at "det snarest inngår til Kommunen og departementet med oppfordring om å la alle offentlige arbeider utføre her i landet". Landsmøtet 1894 uttaler sig for opprettelse av arbeiderbørser. Det gir sin tilslutning til de bergenske typografer i tvistemålet med boktrykker Eide, det krever 50 procent tillegg for overarbeide og anbefaler sammenslutning i fagforbund. Landsmøtet 1895 krever opprettelse av arbeidsanvisningskontorer og

voldsgiftsretter, en rekke fagspørsmål vedrørende syerskenes kår behandles og møtet anbefaler med hensyn til avskaffelse av stykk- og akkordarbeide" som et av de kraftigste midler utgivelse av en brosjyre til å belyse spørsmålet". Landsmøtet 1896 krever innstillingsrett for de faglige organisasjoner når det gjelder håndverkstipendier (et krav som forresten blev imøtekommet) og opprettelse av fagskoler for håndverkere, møtet erklærer at ingen streikekamp kan påregne partiets støtte "med mindre saken på forhånd har vært godkjent av samme". Landsmøtet protesterer mot toll på landbruksprodukter og bebuder i tilfelle en krefftig agitasjon for at arbeiderne skal kreve en motsvarende forhøyet lønn. Landsmøtene 1897 og 1898 beskjefstiger sig bl. a. med grubearbeidernes arbeidstid og kravet om en minstelønn av 40 øre.

I spørsmålet om voldgift i arbeidstviser inntar partiet i 90-årene det standpunkt at voldgiftsprinsippet bør knesettes, uten at man derfor gir sin tilslutning til statens tvungne voldgift. I en landsmøtebeslutning i dette spørsmål heter det: "Da det selvfølgelig er i samfundets interesse at stridigheter mellom arbeider og arbeidsgiver såvidt mulig bilegges ad fredelig vei, tilråder landsmøtet: Opprettelse av voldgiftsretter valgt av arbeidernes og arbeidsgivernes organisasjoner".

Fra 1899 avstrefes partilandsmøtenes karakter av fagkongresser. Men til gjengjels fattes beslutning om en sterk gjensidig representasjon mellom par-

tiet og den nystiftede faglige landsorganisasjon, og også Samvirkende fagforeninger i Kristiania får representasjonsrett på landsmøtene. I virkeligheten blir fagorganisasjonen nu suveren i sine egne anliggender samtidig som den i virkeligheten også blir istand til å prege partiets politikk. Det hender ikke mer som i 1894 at der blandt landsmøtedeltagerne innsamles kr. 34.17 til streikende bygningssnekkere, men partiets politikk og taktikk bestemmes mer og mer ut fra den ånd og det syn på fremgangslinjene som hersker i fagorganisasjonen.

Med stemmerettsreformen av 1898 går Det norske arbeiderparti en prøvelsens tid imøte. Den forlokkende chance til å bli et stort og innflytelsesrikt parlamentarisk parti frister til stadig nye skritt på opportunismens vei. Det er ikke lenger kampen mot kapitalismen som samfundssystem, agitasjon for socialismen som fyller partiets tilværelse. Det er den forsiktige søken efter en "praktisk" politikk på det borgerlige samfunds grunn, en reformistisk "realpolitikk" som kan skaffe partiet velgernes øre.

SØRSMÅL FOR STUDIER OG DEBATT:

1. Hva er "Lassalleanismen" og dens samfunnsmessige og historiske grunnlag?
2. Hva var innholdet i og grunnlaget for den opportunistiske perioden?

MENNESKENE?

For 30 år siden, skriver "Aftenposten", ble menneskene for første gang alvorlig redde for seg selv. "Menneskene"? - redde for seg selv? Nei, ikke for seg "selv", men for hva det viste seg at "mennesker" i sin utbytting av mennesker kan begå av umenneskelighet (dyriskhet er rene idyll i sammenlikning). Men hvem er disse "menneskene" som A.posten snakker om? Var det menneskene som sådanne som kastet A-bomben over Hiroshima og Nagasaki? Selvfølgelig ikke. Hvilke mennesker var det? "Aftenposten" tør ikke for sitt bare liv si det, men det var amerikanerne. Men selvsagt ikke her heller alle amerikanere, det amerikanske folk. Det var De Forenede Staters President, Truman, som bestemte at bombene skulle kastes. Han alene? Det var nok ikke bare Gud han rådspurte i sitt lønnkammer, sin "samvittighet", det var ganske andre dennesidige krefter som avgjorde saken. Det var en god del "mennesker" i USA som hadde fått "kolde ben" på grunn av det faktum at det var S.U. som hadde overvunnet nazi-Tyskland. Nå skulle det bare mangle at de også skulle overvinne nazi-Tysklands allierte Japan. (S.U. hadde lovet å gå imot Japan etter at seieren i Europa var sikret). Men en seier til - og det til og med i Det Fjerne Østen - Koreakrigen har jo til fulle vist hva det betød for USA - og nytten av Japan som bruhode under Viet-

namkrigen. Men hovedsaken, og grunnen til at A-bombene ble kasta over Japan, var at det gjaldt at Japan overga seg til USA og ikke til S.U. Bombene var myntet på S.U., for å la dem forstå at de hadde å "holde seg på matta" ellers ... Men så viste det seg at A-bomben forlengst var en åpen hemmelighet for S.U. Skuffelsen utløste et raseri som tok med seg i raset ekteparet Rosenberg som ble beskyldt for å ha utlev-ert hemmeligheten til S.U. ("Kommunisten" kunne selvsagt ikke klare å la den på egen hånd.)

"Menneskene", skriver Aftenposten. "Redd for seg selv", skriver A.p. "I disse 30 årene har en hel menneskehet visst at den egentlig lever videre på nåde", skriver A.p. Hvis nåde? Guds nåde, kanskje? Begrepet nåde bli: jo gjerne forbundet med noe overnaturlig. Men den "nåden" A.p. har i tankene, er ganske annerledes konkret. Kapitalismens nåde. Men i stedet for å nevne den skriver A.p.: "den" (Menneskeheten) er i stand til å utrydde seg selv". Den? Flygeren som trykket på knappen og utløste Atombomben over Hiroshima representerte noe ganske annet enn menneskeheten, nemlig det stikk motsatte: umenneskeligheten som jakten på profitt kan og må føre til. Flygeren adlød bare ordre. Akkurat som nazi-morderne.

L.D.

Alternativet..

Forts. fra side 1

Et hovedargument for pakkedøns er at økte lønninger bare vil øke prisene, og at arbeiderne heller skal sette sin lit til pris- og skattepolitiske tiltak for å "sikre" reallønna. Men alle erfaringer viser at det ikke er prisene som følger etter lønningene, men at lønningene alltid må kjempe for å holde tritt med prisøkningen. Dessuten tyder ingen erfaringer på at borgerstatens skattepolitikk noen gang vil ha noe annet siktemål enn å tyne lønnsarbeiderne mest mulig. Å gi avkall på lønnskrav og sette sin lit til staten, NAF og LO-forræderne - det er det samme som å strekke våpnene og legge hodet udekket på klassefiendens hoggestabbe. Det viser ikke minst "pakkedønsingen" fra 1973!

Som vi pekte på i forrige nummer av den Røde Arbeideren, utgjør tariffoppgjøret bare 1/4 av lønnsstigningen de siste åra. Resten utgjøres av det som arbeiderne selv har tilkjempet seg utenom de regulære oppgjørene, gjennom lønnsglidning. Arbeiderklassen har bare sin egen kampkraft å stole på, og ikke manipulasjoner fra LO, NAF og borgerstaten! Det viser ikke minst konturene av den løsning som allerede er i ferd med å tre fram: Det er en priskompensasjon på bare 80 %, noe som vil bety en mager lønnsøkning på 8 %, og som allerede er oppnådd i forhandlinger av Norges Handels- og Kontorfunksjonærers Forbund, som en ytterligere tar sikte på å beskjære via en pakkedønsing!

De fagorganisertes svar på dette kan ikke være annet enn avvisning av pakkedønsing og direkte kamp på grunnplanen for full priskompensasjon og ytterligere lønnsøkning i takt med produksjonsøkningen.

Et annet hovedargument for pakkedønsing som lyder unisont fra klassesamarbeiderne i sosialdemokratiet og fra borgerskapet er at arbeiderklassen må gå tilbake på lønnskravene for å opprettholde den norske eksportindustriens konkurranseevne og medvirke til å sikre arbeidsplassene. Slik slår de seg sjøl på kjeften! På den ene side heter det at pakkedønsing skal "sikre" reallønnsøkning. Men på den andre siden skal den altså innebære minskede kostnader for kapitalistene, noe som bare kan bety lavere lønn. I dag som i 30-åra er sosialdemokratiets løsning på kapitalismens krise at arbeiderklassen skal bære byrdene av krisa, og bidra til å "stabilisere" kapitalismen og utbyttingen på ny - ikke avskaffelse av kapitalismen.

Forsøket på å manipulere gjennom et "kombinert indeksoppgjør" er derfor ikke bare et øyeblikkelig anslag mot arbeiderklassens lønnsvilkår, det er ledd i en stadig økende offensiv fra klassefiendens side for å velte byrdene av krisa over på arbeidsfolk. Denne offensiven tar bl.a. sikte på å sikre kapitalistenes profitt ved å holde lønna nede. DNA-regjeringen la i vår fram en stortingsmelding om pris- og inntektspolitikken, som skisserer opp strategien for denne offensiven. Her blir Skånland-utvalgets forslag om å opprette et statlig inntektsråd foreløpig lagt til side, på grunn av den sterke motstand forslaget møtte i arbeiderklassen. I stedet tar en sikte på å smugle innholdet i Skånland-utvalgets forslag inn i det stille, ved å styrke Kontaktutvalget og opprette et nytt underutvalg som skal utrede spesielle pris- og inntektspolitiske tiltak. Den-

ne modellen er sydd etter mønster nettopp av indeksoppgjøret i 1973, som forøvrig kom i stand etter et forslag fra SV-hold, nærmere bestemt NKP og "økonomi-ekspert" Leif Johansen.

Et knefall for "kombinert lønnsoppgjør" i høst vil derfor ikke bare bety et umiddelbart tilbakeslag for lønningene, men en første seier for borgerskapets og sosialdemokratiets offensiv for å få arbeiderklassen til å bære byrdene av kapitalismens krise i stedet for å forsvare sine livsinteresser og angripe det kapitalistiske utbyttersystemet.

Indeksoppgjøret 1973 lot seg manipulere gjennom delvis i ly av det årets stortingsvalg. I år er det et kommunevalg som skal sette klassefiendens manipulasjoner i skyggen og sørge for at de går glatt gjennom. Arbeiderklassen har ingen interesse av å ofre overdreven oppmerksomhet på det borgerlige valgsirkuset som borgerskapets og småborgerskapets partier fra Høyre og ALP til SV og AKP er i gang med, og på spørsmålet om hvem som skal administrere den borgerlige staten. Kampen for livsinteressene står ikke på den fronten, så mye mindre som ikke et eneste parti er representert som konsekvent forfekter arbeiderklassens interesser. Derimot står det en avgjørende kamp i og med indeksoppgjøret om hvem som skal svi for kapitalismens krise. Arbeiderklassens alternativ til valgsirkuset er å reise krav og kamp på tvers av det "kombinerte" indeksoppgjøret, direkte ut fra arbeidsplassene og uavhengig av LO-apparatet, for full priskompensasjon og ytterligere lønnsøkning. I denne kampen vil arbeiderklassen også se nødvendigheten av - og evne å skape - sitt eget kommunistiske parti, uavhengig av alle andre klasser og lag.

Partito Comunista Italiano fikk ved regionalvalgene i Italia i juni nesten like mange stemmer som det største partiet, Democrazia Cristiana. Tross navnet har det italienske borgerskapet lite å frykte, snarere tvert om. Ifølge partiets formann, Berlinguer, ser PCI det som sin oppgave "å bryte en regjeringstil som baserer seg på korrupsjon. Følgelig kan PCI's framgang skremme de korrupte og arrogante".

Italia er i de siste tredve årene blitt regjert av kristeligdemokratene, som har basert sin oppslutting på den stilling religionen har i landet. Dette partiet har nå vist seg ikke å være istand til å administrere Italia, som etter hvert er blitt gjennomsyret av korrupsjon, --- sist sommer var det nærmest unntakstillstand i landet. I takt med anarkiet er det vokst fram fascistiske grupper, som igjen har gjort sitt til å øke kaoset. I denne situasjonen har så PCI reist sine krav om en anstendig administrasjon, et ordnet samfunn. Parolen ved valgene var at "vi har reinere hender". Som bevis på dette ble det vist til PCI-administrerte byer som Pologna. Tiden vil vise om og eventuelt hvor lenge sosialdemokratiet, denne gangen i "kommunistisk" utgave, klarer å holde liv i den vaklende italienske kapitalismen.

jer

Studiearbeidet

Kommunistisk Arbeiderforbunds grunnsirkel i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning bygger på følgende 6 møter:

1. Grunnlaget for samfunnsutviklingen og klassespørsmålet.
2. Kapitalismens politiske økonomi.
3. Staten - den herskende klasses undertrykkelsesredskap.
4. Imperialismen - kapitalismens høyeste stadium.
5. Det kommunistiske partiet.
6. Kampoppgavene i dag - kampen for dagskravene og kampen for et kommunistisk parti.

Følgende litteratur blir benyttet:

- Marx: Det kommunistiske partis manifest, utgitt av KAs studieutvalg. Pris kr. 3.-
- Lenin: Staten, hefte utgitt av KAs studieutvalg. Pris kr. 3.-
- Heftet Utdrag av arbeidstvistlovene og lov om lønnsnemnd i arbeidstvister. Pris kr. 1.-
- Hovedavtalen mellom LO og NAF, utgitt av LO. Gratis.
- Heftet Hva er imperialismen, utgitt av KAs studieutvalg. Pris kr. 3.-
- Heftet Tvers gjennom lov til seier, utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbund. Inneholder bl.a. Strassbourgetesene og KAs faglige prinsipperklæring. Pris kr. 7.-
- Hefte med statutter, prinsipp- og arbeidsprogram for Kommunistisk Arbeiderforbund, utgitt etter det 2. landsmøte 1975. Pris kr. 3.-
- Stalin: Partiet. Hefte utgitt av KAs studieutvalg. Pris kr. 3.-

Som tilleggslitteratur kan anbefales:

- Marx: Lønn, pris og profitt.
- Lenin: Staten og revolusjonen.
- Heftet Unntakslovene og NATOs beredsskapsplaner. Utgitt av Kampanjen Norge ut av Nato.
- Første program for Arbeiderkomitéen mot EEC og dyrtid.
- Sitater fra formann Mao Tsetung (den "lille røde").

KAs elementærsirkel, med hovedvekt på politisk økonomi og faglig politikk, kan i likhet med annet materiale bestilles fra KAs sentrale adresse eller fra distriktskontaktene.

Ta kontakt med Kommunistisk Arbeiderforbund!

Organiser studievirksomhet på din arbeidsplass eller i ditt boligområde!

INDIA

Forts. fra side 1

å holde seg ved makta. Dette skulle, ifølge avisene, være en av hovedårsakene til at India er blitt forvandla fra demokrati til fascisme.

Dette er å sette tingene fullstendig på hodet, ingenting kan være mer feilaktig. Det som har skjedd i India er at terror og knebling av all opposisjon plutselig har påkalt verdenspressas (dvs. den borgerlige verdenspresse) interesse. Og årsaken til den plutselige interesse for India, er at foruten de venstreorienterte og revolusjonære får nå også klart borgerlige og tildels høyreorienterte krefter i India føle terror på kroppen. Det har i lengre tid pågått en innbitt maktkamp mellom forskjellige fraksjoner innafor det indiske borgerskapet. Fraksjonen rundt Gandhi så med uro på den stadig sterke opposisjonen mot hennes politikk. Dessuten så rettssaka om valgfusk ut til å velte Gandhi. Noe måtte gjøres, og godt støttet av Sovjet, ble de delene av Indias borgerskap som så den stadig større russiske innflytelse i India som en trussel mot deres interesser, forsøkt eliminert og unntakstilstanden satt i verk.

Rett nok er Gandhi og hennes familie svært så interessert i å beholde den makten som de nøyseelig gjennom åra har klart å tilrive seg. Fru Gandhi har i sin regjeringstid satt medlemmer av sin klan/familie inn i innflytelsesrike posisjoner. Men for å kunne gjøre dette, har det vært helt nødvendig å ha støtte fra sterke krefter innen borgerskapet, og ikke minst fra hæren.

Men avisenes plutselige interesse for det indiske "demokratiet", er hyklersk og falsk. Helt siden opprettelsen av staten India i 1949, har terror og undertrykkelse hørt til dagens orden. Indias arbeiderklasse og fattigbønder har fått merke det så lovpriste indiske "demokratiet". Internering, mord og forfølgelse er de midler makthaverne, fra Nehru til Gandhi, har satt i verk for å knuse enhver antydning til protest. Ikke minst kommunistene i India har fått føle dette på kroppen. Indias Kommunistiske Parti (marxist-leninistene), CPI(m-l), er vel det partiet som gjennom årelang kamp sterkest er blitt undertrykt. Partiet, som i lengre tid har måttet jobbe illegalt, har stått i ledelsen for en rekke streiker og jordløse bønders kamper for å overleve. Jeg vil her trekke fram tre eksempler på den grusomme terror og masse mord de indiske revolusjonære er blitt utsatt for. (Kilde: Indisk kommunist undertegnede traff i N.Delhi i juni):

1. 1973: 25 000 mennesker omkommet i koppepidemi i det østlige India. I begynnelsen av 1973 brøt det ut en koppepidemi. Ofrene var stort sett fattige og landløse bønder som i lang tid har opponert mot myndighetene og gang på gang forsøkt å gjøre opprør, for å rette på den miserable tilværelsen de lever i. Myndighetene gjorde ingenting for å begrense epidemien. Pressa fikk munnskurv. Den fikk ikke lov å skrive om epidemien og gjennom avisene oppfordre folk til å hjelpe til med å begrense den, slik vanlig praksis er. Kynisk lot regjeringa som ingenting; de fattige fikk i oppgave å kjempe mot epidemien sjøl. Resultatet ble "godt": 25 000 opprørere i grava.

2. 1975: 50 landløse bønder brent til døde.
I de sørligste områdene i India har et føydalsystem hersket gjennom alle tider. Landløse bønder har vært tvunget til å gjøre pliktarbeid på storgodsene. Dette har skjedd med regjeringas velsignelse. Gandhi har ikke løftet en finger for å få en slutt på dette, bare foran hvert valg kommer det løfter om forandringer. I midten av mars i år, nektet bøndene, de såkalte HARISANS, å gjøre dette slavearbeidet. Godseieren samla sammen endel folk fra politiet og frivillige. Disse plukka tilfeldig ut 50 Harijans, som ved en spesiell seremoni ble brent til døde, på bål. Kaldblodig mord. Bøndene ville hevne seg og angrep den lokale politistasjon og drepte 2 politimenn. Myndighetene svarer med å sette i verk en storstilt klappjakt på de skyldige. Hundrevis av fattige blir arrestert og internert.
3. 1975: Revolusjonære myrdet i Calcuttas statsfengsel:
Som før fortalt jakter myndighetene som gale på medlemmer og sympatisører av det marxist-leninistiske partiet, CPI(m-l). Hver dag blir m-l-ere myrdet, enten i bakholdsangrep eller ved direkte nedslaktinger i fengsler og interneringsleire. Enhver som opponerer, kan risikere å bli fengslet under påskudd av at vedkommende har sympati med NAXALITTENE eller CPI(m-l). (NAXALITTENE er en revolusjonær bevegelse som organiserer fattige jordløse bønder til kamp. Bevegelsen anser Mao Tse-tung som sin ideologiske leder og vil bygge en sosialisme på Indias landsbygd etter modell av Kina). I januar i år ble fem fengslede revolusjonære skutt ned og drept inne i statsfengslet i Calcutta. "Skutt under fluktforsøk", sto det i politirapporten. Dette var overlagte drap som skjer hver dag i dagens India. Særlig i provinserne Andra Pradesh, Buhar, Vest-Bengal og Nagaland (på grensa mot Burma og Kina) er terror grusom. Revolusjonære lever her under jorda og all virksomhet skjer i illegale former.

Dette var bare tre eksempler på terror i India. Alle tre tilfellene er fra tida før avisene begynte å vise sin interesse for landet.

SOVJETS ROLLE

Sovjet har i dag store interesser såvel i India som i andre stater på det indiske subkontinentet. I sin kamp for innflytelse og herredømme i India har Sovjet satset på Indira Gandhi, og det med hell. Sovjet bakker da også i dag opp om de tiltak som Gandhi har satt i verk for å kneble opposisjonen. India er viktig for Sovjet av 2 grunner:

1. Økonomisk: Sovjets kapitalistiske økonomi tilsier at kapital må eksporteres. India er et utmerket investeringsobjekt for de russiske imperialistene. Sovjet finner i India et marked for sine ferdigprodukter, og får i bytte indiske varer for slikk og ingenting. Ull, silke og te finner veien til det russiske marked. Sovjet har i dag den reelle kontrollen over Indias økonomi, og India kan i dag ikke gjennomføre endringer i den økonomiske politikken og investeringspolitikken uten at Sovjet samtykker.
2. Strategisk: Sovjet har i lengre tid forsøkt å innringe det sosialistiske Kina, dvs. skaffe seg baser i land som grenser opp til Kina. Men imperialistene i Kreml har ikke bare baser i India. Også i Bangladesh har de inninstallert seg. Via India støtter Sovjet også tibetanske opprørere i fjellandet Nepal, der terrorister, tibetanske flyktninger fra Kina, i kamp mot den nepalesiske regjeringshæren prøver å opprette en tibetanerstat i Nepal. (Uten hell forøvrig.) Sovjet vil gjennom disse opprørerne forsøke å skaffe seg områder i Nepal der de kan plassere sine baser.

Det indiske revisjonistpartiets rolle.

PCI, det indiske revisjonistpartiet, er Indira Gandhis viktigste forbundsfelle. Sammen med deler av Indira Gandhis kongressparti, er "kommunistene" de eneste som sitter igjen i nasjonalforsamlingen. Alle andre har besluttet å boikotte møtene, i protest mot unntakstilstanden som er innført. CPI er Sovjets

Forts. neste side

forlengede arm i India. Som NKP(Knudsenfløyen) er CPI ikke noe annet enn et agentur for sosialimperialismen. For å sikre at Sovjets interesser i India blir ivarettatt, gir partiet blaffen i hva som skjer med landets millioner fattige. Enhver streik blir forsøkt slått ned og partiet tar i bruk de villeste metoder for å forhindre at arbeiderne og de fattige bøndernes misnøye kommer til uttrykk. Protester og revolusjonære oppsving kan sette Gandhi og hennes forbundsfellers posisjoner, og dermed også Sovjets interesser, i fare og må forhindres. Partiet er i dag en garantist for Indira Gandhis politikk. Et illustrerende eksempel på dette er at i uke etter uke har NEW AGE, CPI's hovedorgan, kommet ut med helsides annonser med bilde av Gandhi, som oppfordrer til å slutte opp om regjeringa. CPI fører også ut en klar anti-kinesisk politikk og slutter opp om Indias aggresjonspolitikkk overfor Kina.

Revisjonister i India som i Norge viser stadig klarere sitt sanne ansikt. De er reaksjonens viktigste forbundsfeller.

SPETTATORA ROSSA

NKP's store drøm - den fredelig/parlamentariske overgang til sosialismen - er fremdeles still going strong i partiet, å domme etter M.G. Knutsens uttalelser til Arbeiderbladet den 29. juli.

Her heter det bl.a.: "Jeg anklager Arbeiderpartiet for ikke å gjøre bra ting, men for at partiet ikke greide å holde på makten når de fikk den. Da partiet fikk makt burde de brukt den til å omforme samfunnet slik de lovte." "De skulle ha klippet vekk storkapitalens muligheter til å finansiere de borgerlige partiene og i stedet siktet på samfunnsvertakelse av storindustrien, bankene og rederieringen. Så skulle de ha lovfestet en sosialistisk samfunnsutvikling, slik at det ikke ble mulig å velte utviklingen mot det sosialistiske samfunnet ved hjelp av en stemmes overvekt i Stortinget."

Etter Chile og nå med Portugal, som klart viser at kapitalismen ikke forlater arenaen frivillig, er det sannelig bemerkelsesverdig av Knutsen å snakke om "å velte utviklingen mot det sosialistiske samfunnet ved hjelp av en stemmes overvekt i Stortinget."

NKP's strategi for å gjennomføre sosialismen i Norge er å presse DNA's ledelse til venstre for å etablere et sosialistisk flertall på Stortinget som vedtar lover for en "sosialistisk omforming".

Dette har vært NKP's strategi helt siden Krustsjov proklamerte klassekonfliktenes opphør i Sovjet og SUKP proklamerte den fredelige overgang til sosialismen. De i NKP som har ment det var nødvendig å bevæpne arbeiderklassen ideologisk, forberede den på kamp, har man systematisk kvittet seg med ved hjelp av eksklusjoner, suspensjoner eller de er regelrett frosset ut. Dette er Knutsen og

co's definisjon av begrepet "leninisme". Leninisme betyr i deres språkbruk å kvitte seg med alle som ikke godtar SUKP's tese om den fredelige overgang til sosialismen.

Det striden med SV dreier seg om er ikke spørsmålet om leninisme. Den leninske partimodell for et klassekampparti er like lite aktuell for det opportunistiske NKP som for SV. Det det dreier seg om er å sikre SUKP's indirekte ledelse av SV. Hvis SV kunne godta Sovjet som et sosialistisk land og ellers innta NKP's holdning til Sovjet, så ville spørsmålet om leninismen stilltiende bli lagt til side. Det det dreier seg om er supermaktsteorien om hegemoni i de enkelte land. For den norske arbeiderklasse kan det bli et fett, enten den blir manipulert gjennom et parti som forsvarer supermakten USA's interesser, eller et parti som forsvarer supermakten Sovjets interesser. Den norske arbeiderklassens objektive interesse er å styrte kapitalismen, opprette sin egen statsmakt - proletarietets diktatur -. Og som de historiske erfaringer viser, bl.a. Chile, må arbeiderklassen forberede seg på væpnet kamp for å oppnå dette.

Knutsen sier videre at han "er overbevist om at verken NKP eller SV kan gjennomføre sosialismen i Norge. Vi er nødt til å få sosialdemokratiet med på det i vårt land."

Knutsen avslører her at NKP's ledelse er like sosialdemokratisk som DNA. Målet er å komme i regjeringsposisjon sammen med DNA, for så å reformere seg fram til "sosialismen" ved å "beklippe" storkapitalen.

Knutsen nevner ikke noe om nødvendigheten av arbeiderklassens væpnede kamp for sosialismen, han snakker bare om stortingsvedtak og en fredelig "omforming". Han antar, må vi gå ut fra, at storkapitalen frivillig legger seg ned for å la seg beklippe av Knutsen. En ser av intervjuet at Knutsen har fått tilnavnet "Maskingevær-Knutsen". Navnet passer dårlig, synes vi, ettersom det i intervjuet går fram at det eneste våpnet som trengs for å bekjempe storkapitalen er en saks. For å spare storkapitalen for unødige påkjenninger og gjøre "omformingen til sosialismen" så lempelig som mulig, så kunne man kanskje benytte seg av en pen liten brodersaks som ikke tar så store biter av gangen. Og vi for vår del anser at "brodersaks-Knutsen" er et mer treffende navn og absolutt dekkende for Knutsens teorier. Også gir det akkurat det rette fredelige og pyntelige inntrykket som Knutsen så sterkt tilstreber.

OBS.

Oljeselskapet Exxon, tidligere Esso, har fordelt en større pengesum mellom endel politiske partier i Italia for "å være med på å sikre demokratiet i landet". Exxon har som kjent sterke økonomiske interesser i Italia: Blant de heldige mottakerne finner vi det sosialdemokratiske "kommunist"-partiet, PCI, som ble tilgodesett med en sum tilsvarende 450 000 N.kr. Vi må medgi at Rockefeller og hans kompanjonger bak Exxon har en viss teft.

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

Sentral adr.: Postboks 2863,
Kampen, Oslo 5
Tlf.: (02) 38 04 69

Bergen: Jan Erik Ryen,
Forstandersmuget 2 b,
5000 Bergen

MLU/Bærum: Postboks 41,
1345 Østerås

Drammen: Peter O. Pedersen,
Solberggt. 10 b,
3000 Drammen

Kristiansand: Ingeleiv Henden,
Skutevn. 6 e,
4620 Vågsbygd

Lillestrøm: Marie Nordby,
Bekkevn. 4,
2006 Løvenstad

MLU/Lillestrøm: Stein Hoftvedt,
Postboks 108,
2001 Lillestrøm

Stavanger: Egil Osmundsen,
Godeset,
4030 Hinna

KUL-kontakt/Trøndelag:
Knut Erik Aagaard,
Carl Schjetnans vei 10
7081 Sjetnhaugen

Tønsberg: Tor Larsen,
Dronning Åsas vei 4 b,
3100 Tønsberg

Vennesla: Ole Langeland,
4652 Øvrebø

Porsgrund: Harald Baun
Strandvn. 48,
3900 Porsgrund.

KOMMUNISTISK UNIVERSITETSLAG(KUL):

Bergen: Postboks 29,
5014 Universitetet, Bergen

Oslo: Postboks 3815
Ullevål Hageby
Oslo 8

Tromsø: c/o Svein Smelvær,
Inst. for samfunns-
vitskap, Universitetet,
9000 Tromsø

Skjerpet... Forts. fra side 2

lektuelle tar opp en håpløs kamp. Organisasjoner av RAFs type har en tendens til å oppstå i nettopp denne gruppen når klassekampen skjerpes.

RAF forsøker gjennom sine terroraksjoner å avsløre den tyske staten, men deres hovedfunksjon er at de gir det tyske borgerskapet og kreftene på høyre fløy tid til å ruste opp mot arbeiderklassen som er blitt stadig mer politisk aktiv, nå under krisa. I organisasjoner av RAFs type kan en heller ikke utelukke at det finnes rene provokatører som har infiltrert organisasjonen med nettopp dette som et mål for øyet.

Under en av de siste aksjonene krevde RAF flere fanger utlevert. Blant disse som krevdes løslatt var Horst Mahler - medlem av KPD (største marxist-leninistiske organisasjon i Vest Tyskland. Mahler nektet å la seg løslate. Men allikevel fikk høyrekreftene et godt påskudd til å slå RAF og marxist-leninistene i hart korn. Dette har borger-avisene brukt flittig mot KPD.

På grunn av innskrenkningene i de borgerlig-demokratiske rettighetene har progressive måtte ta seg disse rettighetene utenfor loven.

Under München-OL ble det avholdt anti-krigsdag med 5000 i demonstrasjon på tross av demonstrasjonsforbud. Politiet slo hardt til. Det ble gitt opptil 18 måneders fengsel for deltakere.

I mai 1973 skulle Bresjnev komme på besøk til Norderhein-Westfalen og det ble nedlagt demonstrasjonsforbud i delstaten. 5000 demonstrerte. Politiet angrep og 1000 ble arrestert, hvorav nær halvparten var tilskuere som hadde deltatt helt spontant da de så politibrutaliteten. Det hører med til historien at Bresjnev ikke turde komme.

I den siste tida har politiet tatt inn mange nye aspiranter som hovedsaklig kommer fra de mest tilbakeliggende lag av de 1,5 millioner arbeidsløse. I tillegg er flere tusen reservepolitimenn innkalt. Følgene av denne politiets reservekapasitet har en allerede sett.

Politiet har beslaglagt store opplag av de mest kjente sosialistiske og anti-imperialistiske tidsskriftene og arrestert ledende journalister i håp om å kunne svekke den revolusjonære pressa. For snaut et år siden ransakte politiet lokalene til "Liga gegen den imperialismus" som er den største solidaritesfronten i Vest-Tyskland, og beslagla et helt opplag av organet "INTERNATIONALE SOLIDARITÄT". Ikke lenge etter ble redaktøren anklaget for "fornærmelse av utenlandsk statsoverhode", for "fornærmelse av statsorgan" og for "forulempning av Forbundsrepublikken" og dømt.

Han ble tiltalt fordi "I.S." hadde kalt mordet på den kommunistiske arbeideren Günther Routhier et arbeider-

mord utført av politiet og politiaksjonene mot husokkupantene i Frankfurt, de streikende Ford-arbeiderne i 1973 og mot sørgetoget ved Gunther Routhiers begravelse for polititerror og fordi Ligaen manet til motstand mot polititerror som de sa var et redskap for de få til å holde de mange nede.

Den korporative politistaten søker å styrke sitt grep på alle områder av samfunnslivet. Klassesamarbeidet er stilt i høysetet av det statsbærende partiet, sosialdemokratene. Disse har allerede gjennomført eller er i ferd med å gjennomføre lover om "bedrifts-demokrati", om at arbeiderne skal ha en viss prosent av aksjene i bedriften osv. Disse reformene kommer utelukkende for å styrke klassesamarbeidet og brukes i dag for å velte byrdene av krisa over på arbeiderne.

Kommunister og progressive som tar opp kampen mot denne politikken og kjemper for arbeiderklassens interesser får sparken. Medlemmer av de kommunistiske organisasjonene blir utelukket fra fagforeningene.

Interessant er i denne sammenheng den rolle DKP (revisjonistene) spiller. Deres funksjon er idag å fange opp strømninger bort fra SPD og holde disse arbeiderne innafor systemet. DKP-ere i faglige posisjoner har et godt samarbeid med fagforeningsledelsen og mange marxist-leninister er sagt opp p.g.a. deres angiveri. Revisjonistiske fagforeningsfolk har til og med gått så langt som å kreve marxist-leninistiske organisasjoner forbudt.

Men trass i alle forsøk på å knuse arbeiderklassens kampkraft, har dette ikke lyktes. I 1973 streiket 100 000 arbeidere i 8 uker. En erfaring fra de siste streikekampene er den viktige rollen fremmedarbeiderne ofte har spilt, og marxist-leninistene har gang på gang påvist fremmedarbeidernes og de tyske arbeidernes felles interesser, noe som har blitt møtt med utvisninger av de mest militante og rasistisk hets fra borgerskapets side.

Men hva gjør de tyske kommunistene for å forsvare arbeiderklassens kort-siktige og langsiktige interesser og hvilket syn har de på kampen for de borgerlig-demokratiske rettighetene? To av de partiene som sier at de bygger på marxismen leninismen, KPD og KPD (ml) har sammen med andre progressive gått sammen om å danne en rød fagopposisjon (RGO). Samtidig er det største av disse partiene KPD klar over hvilke problemer som viser seg p.g.a. stats- og fagapparatets langtkomne korporativisering. Man er nødt til å bruke nye kampformer.

"Vi må videre holde fast ved at RGO er det avgjørende kjedeled for å vinne de bedradde masser fra sosialdemokratiet. Allerede de kommende kamper vil vise at fagforeningslegaliteten er en for snever basis for å føre kampen klasse mot klasse."

Fra beretningen til KPDs 5. partikonferanse, 1973.

KPD maner til kamp mot borgerskapets terror og for reisningen av en bevegelse for de borgerlig-demokratiske rettighetene. Men de faller ikke ut i den hengemyr som flere gjør når de setter et skarpt skille mellom kampen for borgerlig-demokratiske rettigheter og kampen for sosialismen.

I en resolusjon fra KPDs 5. partikonferanse slås det fast: "Det kan ikke være en demokratisk kamp isolert fra proletariates kamp for sosialismen. Gjennom kampen for disse rettighetene skaffer proletariatet seg posisjoner for sin kamp for forberedelsen av den sosialistiske revolusjonen".

Vest-Tyskland er idag et land hvor det skjer en stadig skjerping av klassekampen, og det er viktig at vi følger med i hva som skjer og viser vår solidaritet med de som står oppe i kampen.

K. T.

LIGA GEGEN DEN IMPERIALISMUS
Ortsgruppe Braunschweig
Sprechzeiten: Mo - Fr von 17-19 Uhr
Büro: Hopfengarten 27

**WEG MIT DEN SONDERVERHÖREN
BERUFSVERBOTEN UND
UNVEREINBARKEITSBESCHLÜSSEN**

Weg mit dem Berufsverbot gegen Gisela Gläser, Adeltraut Bauermeister und Doris Masurek!

Veranstaltung: mit Jens Scheer
Professor an der Universität
BREMEN
Dienstag, 4.2.75 19⁰⁰ Uhr
Hofgarten 27

Kommt alle in das KOMITEE
GEGEN BERUFSVERBOTE
u. UNVEREINBARKEITS-
BESCHLÜSSE: N. 20⁰⁰ Hofgarten 27

Plakat fra
"Liga gegen den imperialismus"

De som er interessert kan abonere på "Internationale Solidarität" som kommer ut med et 28-siders nr. hver måned. Bladet behandler klassekampen og den anti-imperialistiske kampen rundt om i verden, oppbyggingen i de sosialistiske land og klassekampen i Tyskland.

Abonnement koster 16.800 mark (snaut 40 kr.) pr år og adressa er:

"Internationale Solidarität",
5 Köln,
Zugweg 10,

Postcheckkonto: PSchA Köln 10 87 87-504

Bankkonto: Deutsche Bank Köln 268/3910
Tyskland

Hammerverkstreiken

NAF og LO/DNA går sammen om å forhale rettsavgjørelsen.

LO/DNA-toppens forræderi mot de streikende arbeiderne og seinere deres avskyelige offensiv for å knuse streiken i samarbeid med bedriftseierne og NAF, har gjort det umulig å vinne Hammerverkstreiken på kort tid. Blokaden av de streikendes arbeidsplasser er heller ikke lenger effektiv. Dette er mulig etter at jern- og metallarbeidernes "egne" forbund har erklært at det ikke er streikebryteri å ta de streikende arbeidernes plasser, for "streiken er ulovlig og tariffstridig". Men bedriften har tross alt ikke våget å ansette mer enn et par nye arbeidere, resten er blitt dekket ved omplasseringer innen bedriften.

Men streiken og rettssaken går sin gang. Ifølge lovens ordlyd, er det klart at arbeiderne må vinne denne saken (i den grad en kan snakke om at lover og juridiske formuleringer er klare). Dette er nok en av grunnene til at de streikende arbeidernes motpart med alle midler forsøker å forhale rettssaka og rettsavgjørelsen. Men de har sjølsagt også det siktemål å knekke de streikende økonomisk. Intet tyder på at dette vil lykkes for dem. Tvertimot vil bedriften kunne få seg en økonomisk smekk når eventuell erstatning skal betales. Og jo lenger rettssaka varer desto større blir sjølsagt erstatningskravet fra arbeiderne. Etter at bedriften uten grunn lot være å møte i forliksrådet, fikk de en frist på 14 dager til å møte på ny. Etter at arbeiderne hadde tatt

ut fellesstevning mot dem, hadde de en frist på tre uker. Med den tvilsomme begrunnelse at deres advokat er i Genève, har de klart å få denne frist forlenget til 20. august.

Klubbformannen ved Hammerverket, Quanvik, har etter hvert vist seg å være en gangster av ikke ringere format enn en viss annen person som også skrev sitt etternavn med Q. Han er for tiden permittert med full lønn fra bedriften med det spesialoppdrag å motarbeide streiken med alle midler. Bl.a. har han gått i spissen for en offensiv som AP har kjørt fram gjennom avd.25 i Jern- og Metall. Ved bruk av partipisker har det lyktes sosialfascistene å få drevet gjennom vedtak og resolusjoner som går mot de streikende, bl.a. er streikekomiteen blitt kasta ut fra forbundets lokaler i Folkets Hus. Nytt streikekontor er oppretta heime hos en av de streikende arbeiderne. Under den kraftige oppvasken som ikke har vært til å unngå under disse omstendigheter, er det imidlertid kommet fram at Quanvik har benyttet sin stilling som klubbformann til å begå en del misligheter. For ei tid siden måtte han tilstå et underslag på over 500 kr. i klubbkassen. Pengene hadde gått til sprit.

I det heile har denne streiken vært prega av gangstermetodene til bedriften og dens villige medspillere: LO/DNA. Typisk er det at da nestformann i forbundsstyret i Jern- og Metall kom til Stavanger for å "ordne opp", så dro han like til Hammerverkets bedriftsledelse. Han blei værende svært lenge

De oppsagte arbeiderne ved Norsk Hammerverk har utgitt en "hvitbok" om innholdet i Hammerverk-konflikten. Heftet koster kr.5.- og kan bestilles fra Aksjonskomiteen Norsk Hammerverk, Postboks 345, 4001 Stavanger.

Støtteerklæringer og penger sendes til samme adresse, postgiro 3805173, tlf.: 045/27992.

hos direktør Berner. For, som han seinere sjøl opplyste, samtalen kom inn på seilskuter og gamle Stavanger. Mens Skytøen pratet med direktøren om de hvite seil og de gode gamle dager, blei streikeledelsens telefonledning kuttet med avbitertang! Om ikke dette var nok, så har forbundsformann Leif Skau innrømmet at han har åpnet en pakke fra streikekomiteen med informasjonssedler som ikke var adressert til ham!

Det hører med til historien at de samme herrer forsøkte å presse de streikende til å skrive under på følgende erklæring: "Jeg beklager at jeg i tiden 1/4 - 7/4 har deltatt i en ulovlig tariffstridig aksjon."

Den første oppsagte arbeideren ville ikke under noen omstendighet bli tatt inn igjen, og sjøl om samtlige arbeidere hadde underskrevet, ville forbundet ikke garantere at de ville ta rettssak for den først oppsagte arbeider, Geir Sundet.

Som det er opplyst i dagspressen har arbeiderne ved Hammerverket avslått å la LO føre rettssaken. De fleste er nok enige i at dette er en klok avgjørelse. LO var dessuten bare interessert i å føre sak for den først oppsagte arbeideren, og la sakene til de andre falle!

FORSVAR ARBEIDERKLASSENS DEMOKRATISKE RETTIGHETER!

STØTT HAMMERVERK-ARBEIDERNE!

Gr...

Vi har tradisjoner her i landet. Det er en rekke ting som hender og skal hende programmessig. Vi vet at dersom det er mye multer i Trysil, så dukker det opp bjørn i skogen og på myrene. Når forsvarsbudsjettet skal behandles, dukker det opp - det gjør det forresten slett ikke - ser en eller annen undervannsbåter i de norske fjordene.

Akkurat nå skal ikke forsvarsbudsjettet opp i Stortinget, men likevel vrir det av u-båter fra Nordkapp til Lindesnes, i Randsfjorden og Mjøsa. En må spørre seg sjøl hva som egentlig er på ferde. Riktignok finner aldri forsvarret noen u-båt. Det har vel ingen ventet og det er sikkert ikke meningen heller.

Noe vet vi imidlertid. Hittil har det vært slik at når det blir helt stille omkring en u-båthistorie, så har det virkelig vært et slikt uhyre på ferde, nemlig en amerikansk båt.

Det er selvsagt aldri meningen at noen skal tro at det er en av "våre" båter - en alliert. Det bør og skal være en "rød" båt. Nå har sjøen vært "rød" i lange tider - rene forurensningen.

En må jo undre seg over hva som er i gjære. Men kanskje VG slapp en liten

fjert ut av sekken her en dag. NATO-hjelp mot u-båtene, sto det. Ja, ser man det. Kanskje tida snart er inne for et nytt framstøt for baser.

Det undrer en bare litt at det virkelig finnes "virkelig røde" u-båter etter Helsinki. Etterhvert som samordningen utvikler seg, blir det vel likegyldig om eventuelle båter kommer fra Sovjet eller USA.

Det arbeides hardt for borgerlig samling før høstens valg. Et utall forslag er satt fram, men et av dem er verdt å legge merke til. Det er forslaget om en samling om biskop Lønning. Det er ikke dumt tenkt dette. Folk vil kunne samles om noe som interesserer svært mange. Underlivet vil få sin naturlige plass såvel i politikken som i dagtilivet.

Under selve kampen på torg og bedehus vil kjønnsymbolene få sin naturlige plass. Kjempebilder i farger vil live opp en grå og trist kamp. Fallosdyrkelse er forøvrig ikke noe nytt, men vi ser med spenning og forventning fram mot en renessanse. For å få en liten, men vesentlig fornyelse, kan den jo utstyres med prestekrage.

LES OGSÅ

PROLETARIAT I ALLE LAND FORÉN DERE

GNISTEN

Organ for Kommunistisk Universitetslag

Fås ved henvendelse til:

Kommunistisk Universitetslag,
Filosofisk Institutt
Blindern
Oslo 3

Kommunistisk Arbeiderforbunds sommerleir 1975

Kommunistisk Arbeiderforbunds sommerleir

ble i år lagt til Oggevatten utenfor Kristiansand den siste uken i fellesferien. Leiren viste klart at den kommunistiske bevegelsen nå er inne i en sterk utvikling, såvel politisk som organisatorisk.

Viktigst for det videre arbeidet var diskusjonen om taktikken overfor andre klasser og lag, og deres organisering i arbeiderklassen. Denne diskusjonen har tidligere lidd under at K.A. har hatt for få erfaringer. Den er følgelig blitt ført på et altfor alment nivå, og tvilsomme konklusjoner er blitt trukket. Det erfaringsgrunnlaget K.A. etterhvert har fått, gjorde at diskusjonen nå kunne konkretiseres, og den tidligere tendens til proklamasjonspolitikk, som bunder seg i manglende forståelse for forholdet mellom strategi og taktikk, ble klart avvist.

Spørsmålet om forutsetningene for utviklingen bort fra sosialistiske produktionsforhold i Sovjetunionen, og om hvor langt denne utviklingen er kommet, har det lenge hersket motsetninger på i bevegelsen, og diskusjonen her var til dels frisk. Den åpne måten diskusjonen her ble ført på, og viljen til å oppta andres argumentasjon i egen, varsler godt for den videre diskusjonen i bevegelsen. Folk som har deltatt på leirer der konklusjonen foreligger før diskusjonen, var her tydelig imponerte.

Dette var den andre sommerleiren for hele landet som K.A. har rukket å organisere, men alt nå kan vi slå fast at den politiske diskusjonen på disse leirene vil få ganske stor betydning for de politiske vedtak som blir fattet på landsmøtene der tidspresset svekker diskusjonen.

HYDRO/HERØYA HVA FOREGÅR BAK RYGGEN PÅ ARBEIDERNE?

Vi skrev i siste nr. om skjerpede motsetninger ved Porsgrunn Fabrikker (Hydro på Herøya). På grunn av bedriftsledelsens "belønning" av en gruppe nylig gult organiserte ved Ammoniakkfabrikken med et betydelig lønnstillegg hadde Herøya Arbeiderforening vedtatt å trekke seg fra Bedriftsutvalget og andre samarbeidsinstitusjoner. Det var stilt krav om lønnstillegg som tilsvarte de gult organisertes lønnsøkning. I fullgjødselsavdelingen krevdes det samtidig et generelt ubehagstillegg, og forskjellige aksjonsformer - som go slow og overtid-nekting - ble satt i gang til støtte for kravet.

I skrivende stund er imidlertid den videre oppfølging av kravene overlatt styret i Herøya Arbeiderforening, og de forskjellige aksjonene er avblåst, uten at arbeiderne blir holdt informert om den videre utvikling.

Derimot går det en del rykter blant arbeiderne om det som har skjedd. For det første har visstnok styret i Herøya Arbeiderforening godkjent at spørsmålet om lønnstillegg skal avgjøres av voldgiftsnemnda, uten at arbeiderne har tatt stilling til et slikt knefall for borgerskapets "nøytrale" klassesdomstol. Styret skal videre ha tenkt seg en senkning av de gult organisertes lønn som løsning på konflikten, mens for arbeiderne gjelder det ikke at "alle skal ha like lite", men å komme opp på minst det nivået som er etablert med de gult organisertes lønnsøkning.

Styret i Herøya Arbeiderforening har også overtatt forhandlingene om det generelle ubehagstillegget, uten at fullgjødselarbeiderne er representert eller holdes orientert. Forhandlingene trekker nå i langdrag, og utålmodigheten vokser.

Det nåværende styret i Herøya Arbeiderforening skaffet seg adskillig tillit under streiken i fjor (som førte til en lønnsøkning som Hydro slett ikke var villig til å betale). I den nåværende konflikten har styret gjort det til et hovedspørsmål om arbeiderne had-

de tillit til vedtaket om å trekke seg fra Bedriftsutvalget. Samtidig går det med på voldgift og forhandler bak arbeidernes rygg, samtidig som det kan tenke seg lønnsenkning for en favorisert gruppe i stedet for en allmenn nivåhøyning. Vi tipper at tilliten til HAF-styret fra i fjor etter hvert blir temmelig frynsete. Skal kampen vinne fram, må voldgifta avvises og arbeiderne må være representert med direkte valgte representanter i forhandlingene, som løpende informerer om det som skjer.

Vi har et problem: vi vokser! Som alle lesere av den røde Arbeideren vet, er vårt tekniske utstyr ikke det beste. Det er for smått og vi har ikke alt utstyr vi strengt tatt trenger. Større opplag og nye trykksaker er en stor belastning - og av og til fører dette til forsinkelser - ved siden av nedsliting av det gamle maskineriet. Vi oppfordrer derfor alle venner og sympatisører: Gjør den kommunistiske bevegelsen mer slagkraftig - Bestill obligasjoner i Trykkerifondet.

Obligasjoner a kr 10, 50 eller 100 fåes ved å sende beløpet til:

Kommunistisk Arbeiderforbund
Postboks 2863 - Kampen
Oslo 5
Postgiro 2 10 29 45

Sosialimperialismen, den finske borgerklassen og kommunismen

Den finske borgerklassen går som kapitalister en viss historisk undergang imøte, men til forskjell fra sine klassekolleger i mange andre stater nyter den en spesiell anseelse blant sytti-årenes tsarer i Kreml. På det viset er det mulig for dem å forskyve den faktiske undergangen et par årtier framover.

Eliten i det russiske privilegesamfunnet på sin side vet å verdsette det finske borgerskapets og arbeideraristokratiets bidrag til å virkeliggjøre sine supermektige planer om "all-europeisk" sikkerhet. Den finske overklassen setter i sin tur lit til Moskvas evner og muligheter til å dempe klasse-motsetningene og blokkere kampen for sosialismen og det borgerlige samfunnets avskaffelse på finsk jord.

Som en av de verdifulle brikkene i dette samspillet inngår Finnlands "Kommunistiske" Parti (NKP's søsterorganisasjon) som er et foretak med ekstremt revisjonistiske synspunkter. De motsetningene som eksisterer mellom partiets mindretalls- og flertallsfløy gjelder ikke synet på Sovjet (mindretallet blir i norsk presse feilaktig kalt stalinister - etter Krutshov's maktovertakelse i Kreml ble all litteratur av Stalin fjernet fra det finske bokmarkedet). Begge fraksjonene bidrar til at den finske arbeiderklassen ikke tilføres revolusjonær klassebevissthet og hindrer dermed kommunistisk organisering i masseomfang. De finske revisjonistene konsentrerer i avslørende utstrekning sin virksomhet omkring den finske Riksdagen. Evnen og viljen til å organisere masseaksjoner i selve arbeiderklassen er minimal. For eksempel var mindretallsfløyen misfornøyd med resultatet av februar-månedens felles lønnsoppgjør og truet med aksjoner ute i industrien. Det ble bare med trusselen. I så henseende er partiet politisk impotent og til et kommunistisk parti. I stedet for å være det våpenet det finske proletariatet må smi til bruk i kampen for sosialismen, fungerer det som et skikkelig sosialimperialistisk agentur. De italienske, franske og portugisiske revisjonistene kan i så henseende bare "gå hjem og legge seg" - grønne av misunnelse. Den kommunistiske fostringen av medlemmer mangler slik at mulighetene eksisterer for at partiledelsen helt sentralistisk og uavhengig av medlemmenes viljer og bedømmelse kan gjennomføre sine plikter som borgerlige agenter i arbeiderklassens midte. Det vet den å benytte seg av.

De kommunistiske tradisjonene som Marx, Engels, Lenin, Stalin og Mao Tsetung representerer, blir foraktelig kalt "maoisme" (som om det var en politisk sykdom) og inngår i revisjonistenes vokabular av politiske skjellsord. Finnlands "Kommunistiske" Parti har tilogmed lansert idéen om å forby (ved lov!) kritikk av Moskva og derigjennom begrense adgangen til å etablere kommunistiske organisasjoner.

Også den sosialdemokratiske bevegelsen i landet inngår på en spesiell måte i det russiske statsborgerskapets strategi overfor De forente Stater og Vest-Europa. Ledende politiske skikkelser fra sosialdemokratene rekker besøkte ifjor høst Moskva og under møtet "her-sket en vennskapelig atmosfære". Fra russisk side må dettolkes som forsøk på å få "den all-europeiske sikkerhetskonferansen" inn i slutfasen. Sosialdemokratene har ikke mange alternativer i og med at den finske handelen med Sovjet (i overkant av 10%) er livsviktig for de finske kapitalistene. I de vel ti prosentene inngår strategiske varer som f.eks. oljen.

Finland's president er også ute i samme ærend. I øst-vest politikken er Kekkonen en av de mest interessante aktørene og opptre som et livsviktig knutepunkt mellom kryssende imperialistiske interesser. I tillegg opptre han med hell som dyktig handelsreisende både fra russernes og den finske kapitalens synspunkt. Presidentens popularitet i begge leire er upåklagelig. Fra han trådte inn i embetet som republikkens president og fram til i dag, har han besøkt Moskva seks og tyve ganger. Nå sist skjedde det i begynnelsen av mars med privat russisk fly for å få istand en 15-årig avtale om samarbeid på det handelsøkonomiske, politiske og vitenskapelige plan mellom de to statene. Dessuten er russerne fortsatt like iverige etter å få istand sluttforhandlingene om "all-europeisk sikkerhet" i den finske hovedstaden i slutten av juni dette året. Planleggingen av denne konferansen inngikk i Kekkonens samtaler med de russiske lederne. De nye tsarene i Kreml benytter seg med flid av den finske økonomiens forankring i vest-europeisk og amerikansk kapitalisme.

Sovjetkapitalens "fredelige handelsaktivitet" framtrer som et fromt ønske om å etablere markeder i flest mulig nye stater (uansett politiske systemer) og derigjennom finne avsetningsmuligheter for den statskapitalistiske indu-

striens varer og garantere dennes ekspansjonsbehov. COMECON tilfredstiller ikke russernes markedskrav. Nye land er f.eks. Kuba, India, Bangladesh og med all sannsynlighet Portugal. For å gjennomføre sin handelsekspansjonisme trenger russerne fred med sine tradisjonelle fiender i De forente Stater og i Vest-Europa. Den amerikanske kapitalismen er inne i en kriseperiode og for å øyne sjansen til nye høykonjunkturer ønsker den samarbeid med Sovjet i den forvissning om at det dermed skapes muligheter for kapital- og vareeksport på de øst-europeiske markeder.

Nye kriger er for tiden en dårlig løsning for dem.

Kapitalen i de vest-europeiske stater ligger også i startgropa og "lengter" etter handelsekspansjon. Den ønsker seg østlige markedsmuligheter men denne gangen uavhengig av det amerikanske hegemoniet. I dette "virvar" av kryssende økonomiske interesser operer sosialimperialistene med sine planer om "fredelig sameksistens". Den vest-europeiske fronten må for enhver pris stabiliseres slik at flere ressurser kan forskyves til "problemene" i Asia. Det sosialistiske Kina er for tiden sosialimperialistenes største hodepine. En forskyvning av det militære tyngdepunktet til den asiatiske fronten betyr at russerne lettere kan etablere et ekspansjonistisk hegemoni (f.eks. i India) uten at noen stikker "kjepper i Hjulene".

I denne politiske heksegryten som Finland befinner seg i åpner det seg alternative perspektiver. Imperialistiske hegemonier av alle slag kan kjøres i grøfta og torpederes av revolusjonære politiske bølger. Som sine klasse-søstre- og brødre i store deler av verden plages den finske arbeiderbefolkningen av de "dystre" utsiktene til sammenbrudd i den kapitalistiske verdensøkonomien. En kraftig inflasjonsbølge "biter den finske kapitalen i halen". I løpet av fjoråret var prisstigningen på hele 22,5 prosent. De nylig avsluttede lønnsjusteringsforhandlingene (med revisjonistenes velsignelse) ga et magert resultat for den finske lønnsarbeiderklassen på bakgrunn av dyrtidsutviklingen i landet.

"Sådann er kapitalismen". Det finske klassesamfunnet er dessuten spesielt preget av sosial nød. Store deler av arbeiderbefolkningen rammes av alkoholisme. I tillegg kanaliseres sosial

misnøye foreløpig med stor suksess til svenskhet og klassemotsetninger. Land-distriktene tømmes for mennesker som tvinges dels inn i en slumtilværelse i de svenske storbyene - dvs. som arbeidskraft til den "svenske" industrien - dels inn i en liknende tilværelse i Helsinki-regionen. Ifølge finske sosio-logger blir neste stoppested for deler av det finske vandrersproletariatet den "norske" oljeindustrien.

Den tilfredse finske arbeider kan man ikke møte før under den sosialistiske samfunnsepoken en gang i framtiden. De mange hederlige kommunistiske tradisjoner som fyller landets politiske historie bærer bud om nye tider. Den finske arbeiderklassen behøver et kommunistisk forbund av mennesker fra sine egne rekker. Norske kommunister oppfordre til politisk organisering på et slikt grunnlag og lover samtidig støtte i pakt med prinsippene for proletar internasjonalsisme. Vi retter en spesiell appell til våre svenske kamerater som (til forskjell fra norske kommunister) daglig har anledning til å knytte forbindelser med finskspråklige arbeidere. Vi retter oppmerksomheten mot de streikekampene som daglig finner sted i den finske industrien:

I løpet av fjoråret kom det til tusenvis av ville streiker eller tilløp til sådanne. Særlig viktig var streikene i metallindustrien (Turku, Tampere, Lahti) og i maskinindustrien (Tampere). De streikende industriarbeiderne rettet misnøyen mot reallønnsnedslag, prisstigning og dårlige priser på sin egen arbeidskraft.

PROLETARER I ALLE LAND FOREN
DERE. KAIKKIEN MAIDEN PROLE-
TAARIT, LIITTKÅA YHTEEN.

KOREAKRIGEN OG SANNHETEN

sannheten er revolusjonær!

Sannhetens kvern maler langsomt, men den maler.

Den 25. juli 1975 var det 25 år siden krigen i Korea brøt ut, og ennå er sannheten om hvorfor og hvordan, bare underveis. De 75 åra som er gått av det 20. århundret har til overflod bekräftet Jaurés' berømte ord at "kapitalismen bærer krigen i seg som tordenskyen lynet". (Jaurés ble som kjent skutt ned og drept av en "nasjonalist" som anså ham for en forræder fordi han ville hindre utbruddet av den første verdenskrig gjennom samarbeid mellom tyske og franske arbeiderorganisasjoner.)

Etter at våpenproduksjonen er blitt hovedkilden til kapitalismens nødvendige superprofitt for å overleve, har krig eller trussel om krig - våpnene må jo brukes og/eller fornyes - vært et hovedsiktemål for kapitalismen og siden den 2. verdenskrig spesielt for kapitalismens høyborg USA (tidligere var det jo Storbritannia som ennå lever på drømmen om imperiet, kanskje i EEC?). Som general Van Fleet med kynisk oppriktighet uttalte, ifølge The New York Times, 19/1-1952: "Koreakrigen var en velsignelse... Vi må ha en Koreakrig her eller et annet sted." USA trengte en krig i Korea i 1950, dersom det ikke helt skulle miste fotfestet i Sør-Korea, der motstanden mot Syngman Rhees forhatte regime ble stadig sterkere. Ved "valget" i mai 1950 fratok han alle demokratiske organisasjoner retten til å stemme og lokket med gull og grønne skoger, bare man "kom til ham". Han fikk 20 % av stemmene og bare 45 plasser av 210 i "nasjonalforsamlinga". Likevel fortsatte han terrora med USAs støtte.

For også hjemme i USA var stillingen kritisk. "The New York Journal of Commerce" forutså en liknende krise som i 1931 og skrev den 15. mai 1950: "Det er all grunn til å tro at administrasjonen står ferdig med en stor ny sprøyte for å puste nytt liv i økonomien". Sprøyten var Koreakrigen. "Krigsutbruddet i Korea fordrev depresjonsspekulset som hadde truet De Forenede Stater siden den annen verdenskrig sluttet", skrev "U.S. News and World Report".

Det var også bakgrunnen for Marshallplanen. Den 7. januar 1951 kunne New York Times gjengi et sirkulære til amerikanske diplomater i det marshalliser-te Europa: "Det gjelder å sette i gang den anti-kommunistiske propagandaen snarest mulig for å lette general Eisenhowers oppgave. Han kan ikke overbevise opinionen om at det er nødvendig å ruste opp igjen dersom denne opinionen ikke er virkelig skremt. Det gjelder altså å skremme den snarest." I 1949 hadde USA mistet monopollet på Atombomben. Det førte som kjent med seg justismordet på Ethel og Julius Rosenberg, som ble be-

skyldt for å ha "røpet hemmeligheten" til Sovjetunionen. (Deres to sønner forbereder seg nå på å ta saken opp igjen og bevise foreldrenes uskyld.) At det lyktes å overbevise folkeopinionen i USA om Rosenbergenes "forræderi" på såvidt svake premisser, viser best vilken uhyggelig makt kommunikasjonsmidlene kan ha (presse, radio, TV) når de blir "riktig" utnyttet. Vi kan jo bare tenke tilbake på hvordan det lyktes A-partiet å tvinge igjennom Marshallplanen og NATO her hjemme.

En utmerket kilde til mer om sannheten om Koreakrigen er avhandlingen "Problemet frihet og nødvendighet i lys av marxismen" som Roger Garaudy fikk dok-torgraden i Moskva for i 1954. Han er nylig (for ca. 2 år siden) utstøtt av P.C.F., men det forhindrer ikke at boka er et sant oppkomme av nøyaktige referanser og sitater fra verdenspolitikken siden 1945. I innledningen skriver R.G. bl.a.: "Det er i 'frihetens' navn og for å forsvare 'den frie verden' at Mc Arthur og Ridgway ved siden av den blodige tyrannen Syngman Rhee har gjort Sør-Korea til en fascistisk straffekoloni og Nord-Korea til en ruinhaug." S.323: "De amerikanske troppene ble satt inn i Korea etter ordre fra president Truman alene." "Sprøyten" var meget effektiv: bare for året 1950 hadde firmaet Dupont Nemours som framstiller sprengstoff og atomvåpen et overskudd på 300 millioner dollars.

A propos Hoffas forsvinning (s-nummer) kan det passe å minne om at gangster- og forbyrterorganisasjonene i USA hadde en årlig inntekt på 17 milliarder dollar, ifølge Kefauverkommissjonens rapport i 1951, men den ble overfløyet av trustenes profitt på krigen i Korea som beløp seg til intet mindre enn 40 milliarder dollar pr. år! (s.285.)

At USA nå våger å nedlegge veto mot at Nord- og Sør-Vietnam blir medlemmer av FN sålenge Sør-Korea ikke også blir det, er høyst avslørende for Statenes prekære stilling i verdensorganisasjonen. Det viser at USA nå er kommet over på offensiven og at det er deres tur til å bruke veto og si "njet", men på ganske annerledes sviktende grunnlag enn Sovjetunionens i sin tid. USA, med Sovjetunionen på slep, fører i dag en politikk som i skremmende grad minner om den USA slo inn på etter 1945 i "frihetens" navn og til forsvaret for "den frie verden". Den vil utvilsomt kompromittere dem begge mer og mer i verdens folks øyne.

L.D.

Arbeiderpartiene i Danmark

Sosialdemokratiet.

Dette er et gjennomført borgerlig parti. Det fører en kompromisspolitikk med de gamle borgerlige partiene i Folketinget, samarbeid i sentrum. I borgerlig presse roses Anker Jørgensen for å ha skapt en ny og positiv holdning i dansk politikk ved denne samarbeidslinjen, og den kapitalistiske krisen kan ifølge denne ideologien løses ved nasjonalt og folkelig samarbeid på tvers av klasseinteressene. Sosialdemokratenes modell for løsningen av problemet med arbeidsløsheten i Danmark er gjennomført "keynesiansk": Statlig kapitalinnsprøytning for å få gang i arbeidsmarkedet igjen, særlig innen byggesektoren. Faktisk gjøres det mer for å hjelpe arbeidsgivernes stilling enn arbeidernes, idet sosialdemokratene legger mest vekt på å gjøre bedrifter solvente og konkurransedyktige på eksportmarkedet. De gjør også anstrengelser for å fjerne folks pessimisme ved å gi inntrykk av at sosialdemokratiet og staten eier de midler som skal til for å sikre framtida. Her som ellers får de økte oljeprisene hovedskylden for krisa; overakkumulasjon og synkende profittrente snakkes det naturlig nok ingenting om!

Det Danske Kommunistparti (DKP), ved sin formann Knud Jespersen, er fornøyd med mange av regjeringens tanker angående sysselsettingen og ønsker regjeringen lykke til på ferden!

SF's Gert Pedersen var også fornøyd da statsministeren kom med denne erklæringen.

Venstresosialistene kom inn i Folketinget ved siste valg med 4 mann. Partiet kaller seg marxist-leninistisk, og det betrakter ikke den parlamentariske aktivitet i Folketinget som sin viktigste virksomhet, men satser på å arbeide mellom valgene. Den følgende kritikk av dette partiet er hentet fra KA-ML's avis "Arbeiderbladet" nr. 2, 1975:

a) VS våkner opp bare i forbindelse med valgene og har ingen regelmessig utadvendt aktivitet. De kan komme med isolerte avsløringer av kapitalens interesser, men gjør det uten forsøk på å mobilisere folk til kamp i forbindelse med disse avsløringene.

b) Partiet er organisert som et borgerlig velgerparti. Man kan melde seg ut og inn som man vil, og det kreves ikke av medlemmene at de utviser regelmessig og stabil aktivitet for å utbre partiets politiske linje i arbeiderklassen. VS stiller ikke krav om en obligatorisk grunnskolering i marxismen-leninismen, heller ikke om en kandidatmedlemstid. Resultatet blir tilfeldig medlemssammensetning og dermed en ustabil politisk linje og blandet klassemessig sammensetning.

c) VS og den faglige kamp: De går inn for opprettelse av såkalte arbeiderråd som skal ivareta dagskampen på arbeidsplassen. Disse rådene skal ikke være bundet av classesamarbeidsavtaler og skulle derfor utgjøre kimen til det rådsstyrte sosialistiske Danmark.

VS's rådsorganisering fjerner oppmerksomheten fra den aktuelle og i senere tid ofte brukte kampform, nemlig "de vilde strejke". Det danske fagapparatet er for all tid tapt for arbeiderklassen, og derfor må ten-

densene til arbeidernes selvstendige kamp utenom de korporative fagforeningene styrkes. VS mener ikke at fagbevegelsen er innlemmet i det borgerlige statsapparatet. De taler om "visse tendenser" i denne retning. Derfor har VS heller aldri tatt avstand fra teorien om å gjøre fagforeningene til kamporganisasjoner.

d) I forbindelse med regjeringsdannelsen tok VS i sitt valgmateriale avstand fra sosialdemokratiets forslag til helhetsløsning på de økonomiske problemene. Likevel trasker VS i hælene på DKP og sier at de foretrekker en sosialdemokratisk regjering. De begrunner dette med at en sosialdemokratisk regjering lettere vil kunne påvirkes til å føre en mindre asosial politikk. I virkeligheten er det omvendt: En slik regjering vil i den nåværende situasjon lettere enn en åpenlys borgerlig regjering være i stand til å velte byrdene av krisa over på arbeiderklassen. Et annet argument VS bruker for å støtte en sosialdemokratisk regjering, er at den selv vil levere de konkrete eksempler på sosialdemokratiets borgerlighet. I tillegg påstår det at arbeiderne vil høste verdifulle erfaringer med støttepartiene til en slik regjering, nemlig SF og DKP. VS har her et uklart politisk standpunkt.

e) Fellesnevneren for Venstresosialistene er syndikalisme og trotskisme. VS ønsker en løs organisasjon med fraksjonsfrihet for å tilfredsstille de småborgerlige intellektuelles lyst til diskusjon for diskusjonens skyld og deres motvilje mot disiplin. I den faglige kamp fører de fram en syndikalistisk linje: Man skal "holde politikken utenfor" i arbeiderklassens kamp, en kamp som skal innskrenke seg til å gjelde "ens egen arbeidsplass". Trotskismen taler om upolitiske arbeiderråd som grunnorgan på fabrikkene i stedet for kommunistiske celler. Trotskismen har en tendens til forsonlighet i den ideologiske kamp mot reformisme og revisjonisme. Partiets rolle fornektes også her.

Konklusjonen må være at VS ikke er et revolusjonært parti, og heller ikke et revolusjonært alternativ til det reformistiske DKP. VS er tvert om et småborgerlig parti med trotskistiske trekk, dominert av intellektuelle og isolert fra arbeiderklassen og dens kamp.

pif

LES OGSÅ

RØDEFANE

Teoretisk tidsskrift for

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

Postboks 2863 Kampen Oslo 5